

[Gade]

Jeg siger det, fordi det ikke er mit indtryk, at det er den linie, regeringen i øvrigt følger. Også her vil jeg referere til det i morges kl. 8.00 afholdte Markedsudvalgsmøde, hvor det modsatte fremgik – hvis jeg må referere så meget.

Så vil jeg sige, at et direktiv på dette område kan man jo diskutere om man har brug for eller ikke brug for, men nu foreligger det her, og jeg vil godt problematisere det, at man har brugt artikel 100 A som grundlag. Jeg mener, det rigtigste havde været arbejdsmiljøparagraffen, altså artikel 118 A, i stedet for, idet det så havde været et arbejdsmiljøsynspunkt, der var det grundlæggende, hvor det nu er et indre marked-synspunkt, netop det, at der skal være fri adgang for produkterne. Hvis hjemmelen havde været artikel 118 A, havde det været klart, at enkelte lande kunne gå videre i beskyttelse, end det fremgår her.

Det skal være mit spørgsmål til ministeren, om han vil arbejde på – jeg ved, det er svært, for jeg kender procedurerne – at hjemmelen ændres til artikel 118 A.

Så synes vi, at Kommissionen har en alt for dominerende rolle i direktivet.

Der er jo indføjet en beskyttelsesklausul, men hvis man læser i direktivteksten, så står der mange steder, at man skal passe på, at denne beskyttelsesklausul ikke bliver brugt. Man har virkelig lagt vægt på, at nok har landene en mulighed for at sige: Dette produkt mener vi ikke opfylder de betingelser, vi stiller, eller: Der er kommet et nyt produkt på markedet, som gør, at vi vil sige nej til noget andet – men man ønsker ikke, at denne mulighed skal bruges.

Vi vil i stedet for påpege, at der mangler dynamik. Hvad med produktudvikling med øget sikkerhed til følge? Hvor er den henne i en sådan totalharmonisering?

Vi er altså bekymret for, at det er Kommissionen, der sidder og tager stilling til, om beskyttelsesklausulen i realiteten kan bruges. Man kan påberåbe sig den, og så går den hurtige procedure i gang, men vurderingen af, om man så derefter kan fastholde særlige regler på et højt niveau, er i høj grad lagt over til Kommissionen, og det er vi imod.

I stedet for vil vi lægge vægt på en dansk forhandlingslinje, der indfører en bestemmelse i direktivet, der bygger på, at når lande påberåber sig sikkerhedsklausulen og kan godtgøre, at der f.eks. er produkter, der har et højere beskyt-

tesniveau, har de lov til at fastholde den bestemmelse, indtil den er harmoniseret. Altså: Kommer der et produkt på markedet og man har et bedre produkt i det enkelte land, kan man fastholde denne beslutning, og er der så ikke flertal for at gennemføre den, bliver der tale om forskellige regler, indtil man har harmoniseret på et højt niveau. Det er en slags dynamik. Jeg er meget bange for, at hele produktudviklingen på dette område kan blive sat i stå af totalharmoniseringen.

Vi er imod, at man skal have status quo i nationale standarder indtil 1992, og kan slet ikke forstå det, men sådan har jeg forstået direktivet. Jeg vil spørge, om jeg har forstået det ret: at der ikke må laves forbedringer i nationale standarder indtil 1992.

Vi har bemærket, at Kommissionen vil rådføre sig med arbejdsmarkedets parter, især fagbevægelsen, og det er da rigtigt og rimeligt, men vi er ikke sikker på, at det er tilstrækkeligt. Tanken om typeafprøvninger og udstedelse af et EF-mærke kan der jo godt være fornuft i. Jeg vil godt tilslutte mig det, hr. Ivar Nørgaard har sagt om verifikationen.

Men jeg vil godt spørge ministeren, om det er 2 ordninger, det bygger på, som der står i notatet, eller det er 3 ordninger, for sådan læser jeg direktivet. Jeg kan ikke læse direktivet anderledes, end at der faktisk er 3 ordninger, men i notatet fra ministeren står der, at der kun er 2 ordninger. Det er en usikkerhed, som jeg i hvert fald gerne vil have afklaret.

Hele denne manøvre er jo i lighed med andre ting, vi er i gang med, ganske problematisk. Nogle overordnede krav bliver stillet op, men det er meget svært at lave ensartede regler for beskyttelse af mennesker, der arbejder med forskellige ting fra fingerbøl til meget udviklede kemiske dragter, der beskytter mod kemiske stoffer. Det er det, dette handler om, og her har man altså ment, at man kan stille generelle krav.

Det er en meget vanskelig proces, hvor den reelle beslutning i realiteten flyttes fra det politiske led til embedsmandsniveauet, hvor man kan blive stemt ned, og vi er generelt meget bekymret for den betydning, denne procedure kan få.

Vi mener, som vi har nævnt det her, at direktivet bør ændres, og at det i hvert fald ikke er spiseligt for os, som det foreligger.